

Børne Blad

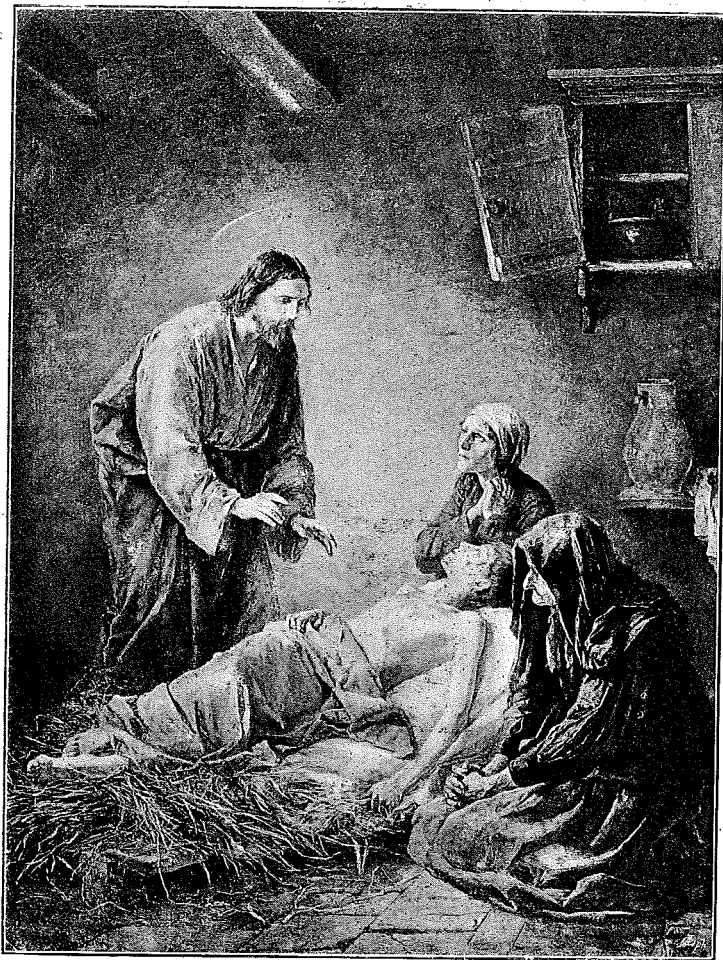

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 31.

1ste august 1897.

23de aarg.

Jesus h38 en syg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekapl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekapl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Familien i seildugsvognen.

(Fortættelse.)

Anna Sørli vandrede, som sagt, om paa markedspladsen den nævnte dag. Hun var tilslut stanset foran en bod, hvor to mænd stod og slog op nogle bordender. En anden liden pige stod ogsaa og saa paa, en pige, som var meget mindre end Anna, nemlig lille Trine. Dennes mor havde havt ret i, at det vilde blive vanskeligt for Karl at passe begge sine søskende. Gutten havde givet hestene foder og andet, som moderen havde bedet ham om, og havde derpaa sat sig hos den lille, som fremdeles laa og sov rolig. Han havde ingen bekymringer for Trine; thi hun sad fremdeles og legte med sin dukke. Men saa var den lille begyndt at skrike, og da blev det værre; Karl tog barnet i sine arme; bar hende frem og tilbage, saaledes som moderen pleiede; men det var ingen let sag. Mens han holdt paa med dette, havde Trine med engang faaet saadan lyst til at se sig om paa markedspladsen. Hun vidste, at hun aldrig vilde saa lov af Karl dertil; derfor sneg hun sig væk i al stilhed, uden at broderen merkede det.

Det var altsaa hende, som stod og saa paa de to mænd. Den ene løftede op et bord, som han rakte til en mand, som stod paa en stige, og som skulde slaa det fast. Lille Trine stod ivrig og betragtede dem. Men med engang gled bordet ud af mandens hænder.

„Væk med dig, barn!“ skreg han idetsamme ned til Trine. Men for sent — bordet faldt lige mod den lille, saa hun styrtede om.

Anna sprang hen til barnet; hun var ræd for, at den lille skulde være bleven slaaet ihjel paa flekken. Men et voldsomt skrig viste straks, at Trine ialfald ikke var

død. Og da man fik hende op, blødede hun vistnok en liden smule, men det hele var vist ikke saa farligt; hun var sluppet næsten bare med skrækken. Imidlertid var mange folk strømmet sammen, og der blev spurgt om, hvad det var for et barn.

En mand traadte frem. „Jeg kender hende“, sagde han, „det er datter af enken, som eier seildugsvognen og hvis dyr gjør saadanne smukke kunststykker. Kom, Trine, saa skal jeg følge dig til din mor — du er vel ikke ræd for Martin Jelde.“

Barnet holdt pludselig op at græde og saa ind i den talendes venlige ansigt. Jo ham kendte hun; hun havde saa ofte leget med hende og Karl, havde mere end en gang foræret dem sukertøi eller glædet dem paa anden maade. Hun gjorde derfor ingen indvendinger, da han tog hende paa armen og bar hende bort.

De var begge forbundne bag boden, da en bleg kone langsomt nærmede sig. Hun standsede, da hun saa, hvorledes folk var strømmet sammen, og spurgte, hvad der var paa færde.

Anna sprang hen til hende.

„Na, det er noget saa skrækkeligt, saa skrækkeligt!“ sagde hun.

Hun saa, at konen betragtede hende med et spørgende, ængsteligt blik. Folk var allerede begyndt at gaa fra hinanden; kun de to arbejdere stod tilbage, og de var saa langt borte, at de intet kunde høre. Anna havde derfor her en prægtig anledning til at komme med en skøne og fortælle noget uhyre interessant, uden straks at blive overbevist om, at hun overdrev og løi.

„Na, det er noget saa skrækkeligt, saa skrækkeligt“, gjentog hun.

„Hvad er det da?“ spurgte konen.

„Jo, der hørte ved boden stod et lidet barn — det kunde vel være saa omtrent tre aar gammelt; den ene af mændene skulde række den andet et bord, og saa slap han det, og saa —.“

„Nei, hvad saa? —“ spurgte konen. Hendes hjerte bankede voldsomt; en uvilkaarlig rædsel fyldte hende.

„Ja, tænke sig til: Bordet faldt ned over den lille —. Det traf lige i hovedet —.“

„Lige i hovedet? Nei det er umuligt. Da maatte jo barnet være død!“

„Død! Ja naturligvis! Det fik hele

hovedet fløvet. Nu netop var en mand liget væk."

Konen var blevet ligbleg.

"Hvad var det for et barn? Ved du det?" spurgte hun angst.

Manden, som gik afsted med det, kaldte sig Martin Felde. Han kendte godt den lille. Det var datter til enkens, som eier seilbudsvoagnen og dyrene, der gjør kunststykker — —."

Hun fik ikke sagt mere. Thi idetsamme udstødte den blege kone et høit gjennemtrængende skrig. Aldrig før havde Anna hørt nogen skrige saa fortvilet. Bleg som et lig var konen derpaa sunket itna.

"O, mit barn, mit barn!" skreg hun. "Mit elskede barn. Gud forbarme dig!"

Og derpaa faldt hun bevidstløs om.

Mændene styrtede til og reiste hende op. Forfrækket betragtede de hendes blege skikkelse.

"Dette er værre end det med barnet", sagde de, "hun ser næsten ud, som hun skulde være død. Men hvorledes gif dette for sig?"

De saa spørgende paa Anna, der stod der som naglet til jorden med kridhvide læber og bævende af forfrækkelse. Hun var ikke istand til at svare et eneste ord.

"Det er bedst, vi bringer hende til vognen" og faar hentet en læge", sagde en af mændene. Han havde lagt sin haand paa konens bryst. "Jeg ved ikke, om det er saa", sagde han, "men jeg synes, at jeg kan kjende, at hendes hjerte slaar, saa hun kan ikke være død —"

"Jeg skal hente en doktor — jeg skal skynde mig alt, hvad jeg kan", sagde Anna. Og saa styrtede hun afsted. Mændene blev staaende og se efter hende; de kunde ikke rigtig forstaa, hvad der var ibeten med barnet. Nei, de anede ikke, hvor voldsomt hendes samvittighed anslagede hende.

* * *

Amtmandens ven doktor Hofers havde været ud i sygehøjs og skulde netop gaa ind ad gadedøren til sit hjem, da en liden skikkelse kom styrrende imod ham.

"O doktor, o doktor! De maa skynde Dem og blive med", raabte barnet.

Doktoren betragtede forbausset den lille Anna, som stod foran ham med glødende kinder og præget af den dybeste skræk.

"Hvorhen skal jeg blive med?" spurgte han.

"Hen paa markedspladsen — men hurtigt — o vent ikke et eneste øieblik — skynd Dem med — ellers dør konen — folk mente, at hun allerede var død —"

Anna holdt sine hænder foldede og hønsfaldende i beiret.

Lægen kunde ikke begribe hendes opbidelse, men forstod, at der maatte være nogen, som trængte hurtig hjælp, og under saadanne omstændigheder pleiede han aldrig at vente. Det fik være det det samme, at hans familie sad og ventede med aftensmaden paa ham. Naar det gjaldt at hjælpe et menneske, tænkte han aldrig paa sig selv.

"Kjør til markedspladsen", sagde han til sin kufft, som endnu ikke var kjørt bort. "Det er bedst, at du, min lille ven, sætter dig op hos mig. Saa kan du undervejs fortælle altsammen", sagde han til Anna.

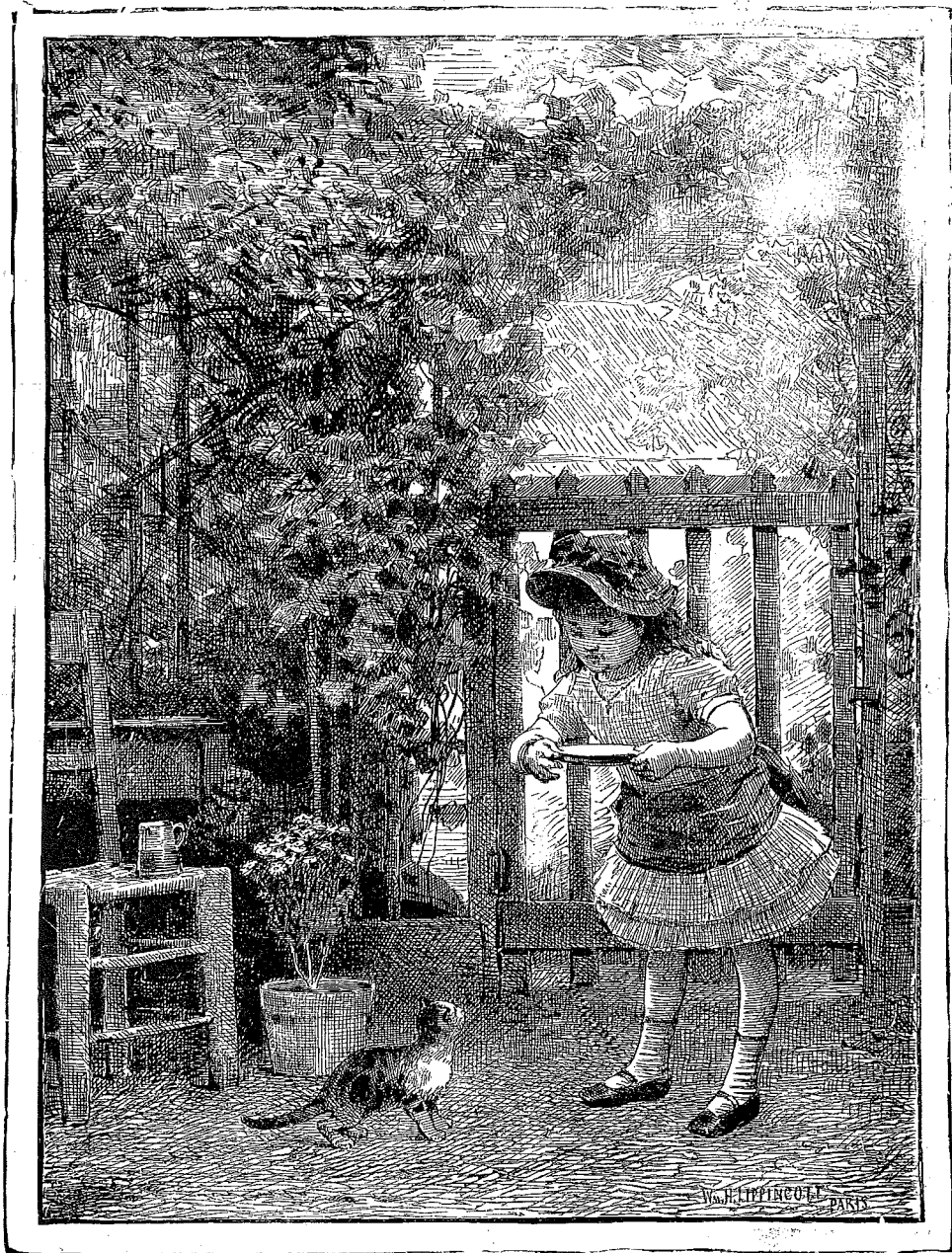
Hulkende og under mange taarer tilstod Anna altsammen for doktoren uden at lægge skjul paa noget. Efter som hun fortalte, blev doktorens ansigt mørkere og mørkere. Han var meget sammen med amtmanden og vidste, hvor megen sorg deres ældste datter bragte dem, og særlig kendte han ogsaa til hendes tilbøjelighed til at overdrive og fare med usandhed.

"Jeg vidste ikke, at hun var barnets mor. Ellers havde jeg aldrig sagt det", hulkede hun.

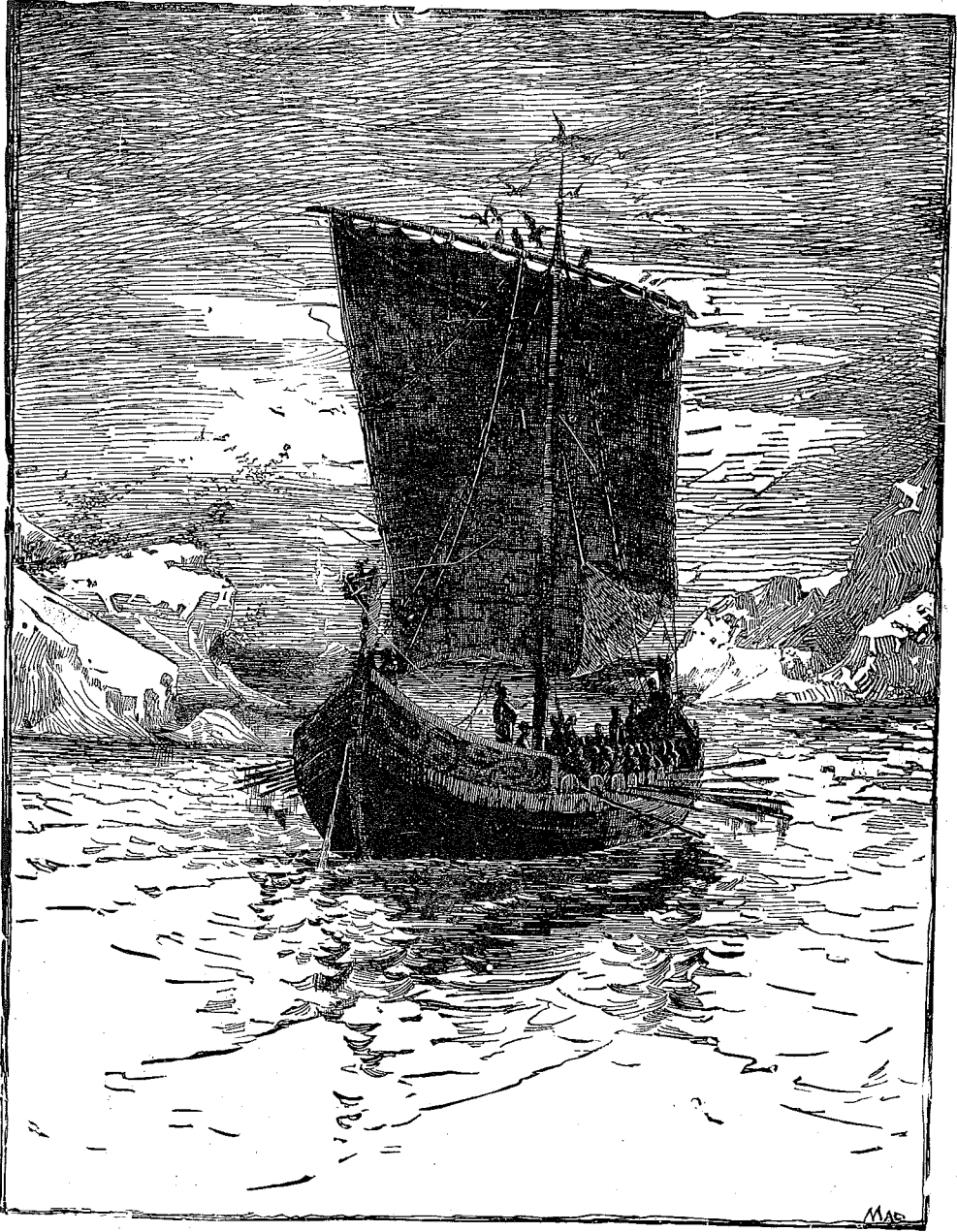
Doktoren rystede paa hovedet. "Det er bedrøveligt", sagde han, "at du saa lidet har hørt paa dine forældres formaninger. Hvor mange gange har de ikke bedet dig om aldrig at fare med usandhed. Ja nu kan du se følgerne! Nu har du faaet din straf. — Men her har vi markedspladsen. Jeg kan huske, jeg har seet seilbudsvoagnen og dyrene. — Vi maa gaa tilhøire", sagde han, idet han steg ud af vognen sammen med den lille pige.

* * *

Karl havde været saa optaget med at faa sin lille søster til at sove, at han ikke havde merket Trines fravær, før Martin Felde kom bærende med hende. Denne fortalte, hvad der var hendt. Gutten satte først op et meget alvorligt ansigt, men jublede høit, da han hørte, at søsteren havde sluppet fra det omtrent bare med skrækken. Martin blev hos dem lidt og legte med de smaa, han havde god tid; thi hans hød var

Sibt melk til kattepus.

Nordiskt vikingsskepp.

allerede færdig, og først den næste dag skulde forestillingen begynde. Baade Karl og Trine var jublende glade ved, at Martin vilde være hos dem; thi denne havde en sjelden ebne til at stille med børn. Han var af de mennesker, som aldrig vilde kunne bringe over sit hjerte enten at gjøre medmennesker eller dyr noget ondt. Martin havde først sat Trine fra sig; men snart efter greb han hende igjen, løstede hende op paa sine skuldre, og nu skulde Karl springe efter dem og søge at tage dem. Gutten havde faaet sin lille søster til at sove, hans pligter var opfyldte, og han kunde lege, saa meget han vilde. Men at tage Martin var lettere sagt end gjort, og det blev et voldsomt kapløb, og Trine lo og jublede, hundene gjæbede, aberne streg og bar sig, og det var et skrækkeligt spektakel.

Men pludselig forstummede al munterheden, da de to mænd kom bærende med den afmægtige kone, og med en hel masse mennesker efter sig.

(Fortf.)

En myretue og dens lærdom.

In søndag morgen sad en ung dame ved sit sovekammervindue. Hun sad med nedbøjet hoved og var falden i dybe tanker. Hun holdt et papir i sin haand, men læste ikke dets indhold. Tænkende høit, sagde hun: „Jeg kan ikke gaa i søndagskolen idag; jeg gaar der søndag efter søndag, og gjør mit bedste, men forgæves, jeg ser intet resultat. Jeg har arbejdet og forsøgt at vinde mine smaa venner, men det synes at være forgæves. Hvor haabløst er det ikke at prøve paa at underkue den fremherskende ubidnethed i en verden som vor.“

Hun gik ned i haven, og mens hun spadserede omkring i de styggefulde gange, udbrød hun: „Hvor smukt er ikke dette sted! I sandhed, Gud vilde aldrig have skabt noget saa vidunderligt for intet.“

Pludselig fik hun øie paa sin lille bror, som laa i græsset og iagttog noget med stor opmærksomhed.

„Hvad bestiller du, Charlie?“ spurgte søsteren. „Stille kjære Nora, tal ikke saa høit, men kom her hen, og jeg skal fortælle dig, hvad jeg har seet.“ Søsteren adlød. „Der er en myrerede under dette lindetræ“, ved-

blev Charlie, „og deres gange gaar alle tværs over fodstien der; nogle har hentet ny jord, thi jeg tror, at de smaa myrer vil udbide deres gange, men se, de begynder nu at fjerne al gruset, og der kommer en ny flare myrer for at hjælpe til.“

Søsteren laa nu ved siden af broderen og havde sin opmærksomhed henvendt paa de slittige dyr. Hun saa hver liden myre bortfjerne jorden fra tuen og derefter at vende tilbage med utrættelig arbejdslyst. De standjede ikke for at se, hvor tyk tuen var, og først da mørket faldt paa, vendte de tilbage efter dagens ufebbanlige arbejde.

Mange tanker kom op i hende, mens hun laa i græsset. Hendes skridt var i sandhed blevet ført af Gud. „Hvor taabelig jeg har været! Hvor falst jeg har handlet! Hvad har jeg at gjøre med alle de onde og tvilende eksistenser i en verden som vor? Det er nok for mig, at det er mig tilladt at bortfjerne hver smule, som skaar i min magt, og at vide at min herre vil modtage og belønne hver liden gjerning.“

En drøm.

In kjøbmand, som var en gudfrygtig mand, havde meget stort held i sin forretning, men aandelig taget gjorde han ikke lignende fremstridt; var ikke helt villig til at ofre mere for Guds riges udbredelse.

En aftenstund fik han en mærkelig drøm.

Der traadte en fremmed ind i værelset, hvor han sad, og saa sig stille om blandt de mangfoldige smukke og kostbare gjenstande, der fandtes, sagde ikke noget, men gav kjøbmanden ligefrem en tittering for adskillige summer, han havde bidraget til forskellige velgjørende stemed, samt udaltale endelig, at man trængte til endnu mere fra hans haand. Kjøbmanden svarte med nogle undskyldninger og blev tilsidst hel utaalmodig, da den sæere gæst indtrængende blev ved at opfordre ham. Den fremmede stod foran ham, saa ham ind i øinene og sagde med en røst, som gjennemtrængte ham: „I aften for et aar siden tænkte du din datter laa for døden, du kunde ikke sove for smerte derved; hvem var det, du paakaldte den nat?“

Kjøbmanden for sammen og saa op; den fremmedes hele stikkelse syntes forbandlet.

Med et roligt, gennemtrængende blik paa ham, tilspøiede denne: „For fem aar siden, da du laa ved gravens rand og tænkte, at dersom du nu døde, maatte du efterlade en uforsørget familie — erindrer du, hvorledes du bad? Hvem rebede dig da?“ Efter et øieblik's dyb taushed blev den fremmede ved i en endnu mere udtryksfuld tone: „Suster du for femten aar siden, da du sølte dig fortabt, hjælpeløs, haabløs; da du tilbragte dage og nætter i bøn, da du havde den tante, at for en eneste times visshed om dine synders forladelse, vilde du give hele verden — hvem lærte dig da?“

„O, det gjorde min Frelser og min Gud“, sagde kjøbmanden med pludselig anger; „o, ja, han hørte mig.“

„Men har nogenstinde han klaget over at være bleven paakaldt for ofte“, spurgte gæsten med en mild bebreidende røst. „Lad høre; er du villig til fra denne aften ikke at forlange noget af ham mere, naar han herefter vil lade dig være?“

„O nei, aldrig, aldrig“, sagde kjøbmanden og kastede sig for hans fødder, men skikkelsen forsvandt og han vaagnede. Inderlig rørt udrød han af hele sit hjerte: „O Gud og Frelser, hvad har jeg villet; tag alt — alt! Hvad er alt, hvad jeg eier, imod din barmhjertige Kjærlighed imod mig!“

„J skal søge mig og finde mig, naar J søger mig i eders ganske hjerte.“ (Ser. 29, 13).

Det var mere, end gutten kunde forstaa.

Nei, det forstaaer jeg ikke, at Gud kan være god og kjærlig, naar han lader mennekter lide saa meget“, sagde en mand i en samtale.

„Nei“, svarte en ældre præbet kristen, „der er, Gud ske Lov, „adskilligt, som er saa stort og viseligt, at vi er for smaa til at forstaa det. Men jeg skal fortælle dig noget. Paa skibet 'Brainerd', som kom fra Brasilien, fandt kaptainen engang, da han kom op, sin kahytsgut sidde skjælvende af strækt høit oppe i riggen, og han vilde ikke komme ned, for han var bange for styrmanden.“

Men hvad har da styrmanden gjort?
Jo, svarte gutten, han skar et stykke

ud af armen paa jungmanden med en skarp kniv, og saa gjorde han et jern gloende hos torken og brændte saaret forfærdeligt.

„Maa ikke andet!“

Jo, han dræbte Kolf, skibshunden, og kastede den oberbord. Han er en forfærdelig mand, jeg er bange for ham.

„Nei, hør nu gut“, sagde kaptainen, Kolf fik hundegalskab og bed jungmanden, og styrmanden frelste hans liv ved øieblikkelig at udfjære og brænde saaret, og med fare for sit eget liv dræbte han hunden for at redde dig og mig og hele mandskabet. Han handlede som en brav mand.“

Men det forstod jeg jo ikke“, sagde gutten skamfuld.

„Og“, tilspøiede den troende, kryb bare ned fra den stilling, hvor du sidder og gnaber med din tvil, og tak Gud, at han er større, end at du kan begribe ham.“

Hvad ønsker du?

Jeg spurgte en student, hvilke ting, han helst ønskede sig.

„Giv mig bøger, sundhed, ro, og jeg bryder mig om intet mere“, svarte han.

Jeg spurgte en gniær, og han raabte:

„Penge, penge, penge!“

Jeg spurgte en tigger, og han svarte ibovrig:

„Brød, brød, brød!“

Jeg spurgte en drukkenbolt, og han begjærede sterke drikke. Jeg spurgte mængden omkring mig, og den opløstede et øredøvende skrig:

„Rigdom, ære, fornøielser!“

Jeg spurgte en fattig mand, der længe havde været kristen og levet som en erfaren kristen. Han svarte at alle hans ønsker blev opfyldte i Kristus. Han talte alvorligt, og jeg bad ham forklare sig; og han svarte atter:

„Jeg ønsker hellig tre ting: at jeg maa være i Kristus, at jeg maa ligne Kristus, at jeg altid maa være hos Kristus.“

Guds bud er jernlænker for den vantro, guldlænker for den troende.

Verden er fuld af blinde kæmper, der ligesom Samson maler paa syndens træde-trædemølle.

Gamle sandhedsord.

[Efter Svar Naesen.]

Lær nitten haandværk, saa faar du det tyvende atpaa, og det heder: posen og staven.

*

Det hjælper lidet, at køen melker, naar den spænder bøtten omfuld?

*

Den, som vil sidde paa to stoler, falder midt imellem.

*

Den, som bygger efter hver mands raad, hans hus kommer til skjev at staa.

*

Bese folk maa verge sig med munden.

*

Om man klæder grisen med silke, saa lægger den sig i sølen.

*

Naar bjørnen kommer, saa glemmer studene at stanges.]

*

Naar hufet er brændt, blir folk forsigtige med varmen.

Opløsning: paa billedgaade i nr. 29.

Der findes med iver efter tørst i Bessifjorden.]

Firkantgaade.

Uf bogstaverne a a b e e i i n n n o o r r r v dannes navnene paa: 1. En pige. 2. En gut. 3. En romersk kejser. 4. En hyperfærest.

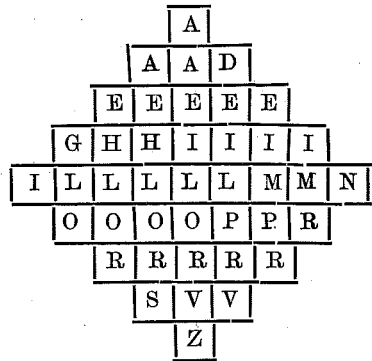
Dlaf Sage.

Stjulte dyr.

De maa reise alligevel, om vi behøver deres hjælp. (1 pattedyr 2 fugle.)

Die D. A.

Diamantgaade.

Bogstaverne ordnes saaledes, at den vandrette og lodrette midtlinje kommer til at lyde ens, og at de vandrette linjer danner navnene paa: 1. En elv i Asien. 2. En by i Frankrig. 3. En øgruppe udenfor Afrika. 4. En by i England. 5. En by i Tyskland. 6. En elv i Frankrig. 7. En by i Italien.

Elias Larsen, Sandnes.

Billedgaade.

S T
ke

H

A V I D I F^e_r^g G^t